

fessor ved dette Facultet med en Rector end med
 en Contoirchef. (Tscherning: Med en Over-
 lærer.) Ja, saa ligesaa gjerne med en Adjunct.
 Nei! saaledes som Forholdene for Tiden stille
 sig, kan en philologisk Professor ikke sammens-
 lignes med nogen Anden end en Rector, og
 for Rectorerne er Begyndelsesgagen 1600 Rd. i
 Forbindelse med fri Bolig og for Flere af
 dem endnu Mere. — Hvis der som sagt skal
 gjøres Sammenligninger, troer jeg, at
 de af mig anførte maa kaldes naturlige
 og berettigede. Jeg nægter imidlertid ikke,
 at den ærede Rigsdagsmand fremkom med
 en anden Betragtning, der ganske vil flaae
 alle disse Sammenligninger til Jorden, om
 man vilde lægge Vægt paa den, og hvorved
 vi vilde komme til ganske andre Sætser med
 Hensyn til Professorerne; men jeg haaber ikke,
 at Thinget vil følge ham heri, og jeg troer
 heller ikke, at den ærede Rigsdagsmand selv
 meente det ganske alvorligt; — han talte nem-
 lig, som om de Folk, der skulde være Profes-
 sorer, skulde være en Slags rene Enthufaster,
 saadanne videnskabelige Forfere, der ikke brøde
 sig om Penge eller Penges Værd. Ja, der-
 som man kunde faae fat paa saadanne Folk,
 saa er det muligt, at man vilde kunne flaae
 en Streg over den hele Gagering. Kunde
 man faae Professorer, der vilde lade sig nøie
 med Vand og Brød og Olie til deres Lampe,
 ja, saa havde man dem vistnok efter den ærede
 Rigsdagsmands Dnsker. Men, hvor der er
 Tale om at fastsætte en Embedsclases vefo-

nomiske Stilling, er en Anskuelse, som den af
 den ærede Rigsdagsmand fremsatte, efter min
 fulde Overbeviisning Noget, der enten paa
 det Alvorligste maa vises tilbage, fordi den
 aldeles forvansker det rette Standpunkt for Be-
 tragtingen over det foreliggende Spørgsmaal,
 eller maa tages spøgende. (Tscherning:
 Jeg vil dog helst have, at den skal tages al-
 vorlig!) Ja, nu har jeg engang taget den
 spøgende, og jeg kan derfor ikke tjene den ærede
 Rigsdagsmand i at gjøre det om. Den giver
 forøvrigt ogsaa meeft Anledning til Spøg. —
 Jeg skal nu gaae over til en anden Side af
 Sagen, som jo af den ærede Rigsdagsmand
 kan betragtes som alvorlig. Den ærede Rigs-
 dagsmand kom her igjen til at gaae løs paa
 „Levebrødsmand“. Dette er en Benævnelse,
 som er hørt, jeg troer mange hundrede Gange,
 fra hans Mund. (Tscherning: Det har
 jeg ikke sagt!) Jo, Levebrødsmand var netop
 det Ord, der faldt fra den ærede Rigsdags-
 mand og hertil vil jeg svare den ærede Rigsdags-
 mand, det er ganske rigtigt, at vi skulde bes-
 tragte Professorerne som Levebrødsmand, naar
 vi skulde gagere dem (Tscherning: Jeg har
 ikke nævnt noget Saadant!). Ja, Rigsdags-
 tidenden vil vise, at den ærede Rigsdagsmand
 har brugt de Ord, som jeg her tillæg-
 ger ham (Tscherning: Ja, man kan jo see
 efter, og man vil da finde, at jeg ikke har
 brugt dem!). Ja, maa jeg nu bede om, at
 jeg ikke bliver afbrudt.